

GUIDO MEERSSCHAUT, VISHANDELAAR

GENT/LEDEBERG – Hij was amper zeven toen hij op de buis van zijn vaders fiets van Ledeberg naar de Gentse vismarkt reed. Om daar, van 's ochtends vijf uur tot 's avonds laat, mee te helpen in de zaak die zijn overgrootouders nog hadden opgestart. Intussen runt Guido

Meersschant (71) de bekendste vishandel van Gent, misschien wel van het land. Met de regelmaat van de klok ligt er in zijn winkel een reusachtige vis: onlangs een zeeduivel van 50 kilo, nu een kabeljauw van 38 kilo. «De grootste die ik al gezien heb», beweert Guido.

Guido Meersschant (rechts) en zijn opvolger Amjad. Voor hen ligt een kabeljauw van maar liefst 38 kilo. Foto JVK

LIEVE VAN BASTELAERE

Hoewel er zeven mensen aan de slag zijn, is het toch nog aanschuiven in de vishandel in de Langestraat, een zijstraat van de Brusselsesteenweg in Ledeberg. Guido, die er met zijn witte haardos en dito baard een beetje uitziet als de Romeinse zeegod Neptunus, werkt snel en efficiënt. Hij informeert tussendoor naar de gezondheid van zijn klanten en maakt voortdurend grapjes met hen. «Ik heb die grote kabeljauw hier in de weg gelegd opdat ge niet zou zien wat ik allemaal doe», zegt hij tegen een vrouw die net een stukje vis heeft besteld.

Vis verkopen zit Guido duidelijk in het bloed. Het waren zijn overgrootouders die er in 1846 mee begonnen. «Ze hadden een huurhouderij in Ledeberg», vertelt hij. «Dat was een staminee waar de vervoerder van paard kon wisselen en kon uitslapen. Slechts twee à drie dagen per week werd er ook vis verkocht. Het is

IK SPEELDE NIET VEEL ALS KIND. ZODRA IK KON LOPEN, GING IK MET MIJN PA MEE NAAR DE VISMARKT

Guido Meersschaut

mijn grootvader die standen gaan huren is op de openbare vismarkt op het Veerleplein in Gent. Dat moet zo rond 1860 geweest zijn».

«Zelf ben ik in 1952 in de zaak gekomen. Ik ben maar tot mijn 14 jaar naar school geweest. Elke dag tegen mijn goesting. Mijn moeder -een prachtig maar streng mens- zei altijd: 'Manneke, 't zal met uw hoofd of met uw handen zijn'. De dag dat ik veertien geworden ben, ben ik beginnen werken. Ik heb zelfs niet gewacht tot het schooljaar uit was. Op school waren

ze ook heel tevreden dat ik weg was. Ik ben als rebel geboren en ben heel blij dat ik het steeds nog ben».

Tongen fileren

«Als kind heb ik praktisch nooit gespeeld. Zodra ik kon lopen, ging ik met pa mee naar de vismarkt op dagen dat het geen school was. Mijn broer Hugo, die twee jaar ouder is, en ik hielpen de ganse tijd mee. Met onze houten klompen en onze schort aan. Of misschien liepen we in de weg, maar dat weet ik niet. Toen ik zeven was, kon ik tongen fileren. Ik weet nog dat ik de eerste tong die ik gefileerd had, aan mijn pa ging to-

nen. Zo fier als een gieter. Hij zei: 'Manneke, dat moet ik niet zien. Ik moet de graten zien'. Want als ge fileert, moet er zo weinig mogelijk aan de graat blijven hangen. Dat is het belangrijkste».

«Mijn broer is uiteindelijk een eigen zaak begonnen in Gentbrugge, maar is intussen gestopt. Nu werkt mijn vrouw bij me in de winkel. Op 1 augustus waren we 50 jaar getrouwd». Kati Lukacs wordt in september 70. Ze is half Hongaars, half Belgisch. Destijds woonde ze in Merelbeke. «Ik passeerde daar steeds met de fiets. Zo heb ik haar gevonden. 't Was niet moeilijk: 't was de schoonste van heel Gent. Ik heb altijd geprobeerd

het beste te hebben. Ge kunt maar proberen, hé», lacht Guido. «Kati was toen een heel goeie sportdame. Ze was keurturnster. Ze is zelfs nog geselecteerd geweest voor de Olympische Spelen in Helsinki, maar ze mocht niet gaan van haar vader. Da's altijd een trauma gebleven».

Dochter

Kati en Guido hebben één dochter, Dominique (48). «Een heel speciaal geval», volgens haar vader. «Ze was een schitterende studente. Maar - hoe het komt weet ik niet - na haar studies Latijn en twee jaar moraalfilosofie aan de univer-

siteit, is ze paardenstallen gaan kuisen. Dat zei ze als kind al, dat ze met paarden wou werken als ze groot was. Mijn dochter was gewoon een rebel». Dominique woont en werkt nu in het Duitse Saarbrücken, waar ze een eigen zaak heeft. Met paarden uiteraard. «Ik zie haar weinig. Te weinig. Omdat we het allebei zo druk hebben», geeft Guido toe.

Dominique zal de bloeiende vishandel, met een verkoopprijs van ruim 300 vierkante meter, dus niét overnemen. Die taak is weggelegd voor Amjad Hussein (44). Hij komt uit Pakistan, maar werkt al 22 jaar bij Meersschaut. «Amjad is een heel goed element», zo vat Guido zijn mening over zijn opvolger samen. «Hij is vriendelijk en gediensig, en doet zijn werk goed. Ik heb altijd geluk gehad met personeel. Bij ons thuis zegden ze altijd: 'Ge moet met de mensen zijn zoals gij wilt dat ze met u zijn, want morgen kunnen de rollen omgekeerd zijn. Dat heb ik zeker 100.000 keer horen zeggen».

Duur

«Amjad zal het zeker niet gemakkelijk hebben», beseft Guido. «Ik heb er al veel met hem over gesproken. Onze winkel is gekend omdat we de beste kwaliteit leveren, maar we zijn ook één van de duurste. Misschien wel de duurste. Terwijl voor veel mensen bij een vreemde kopen synoniem is aan goedkoop kopen. Maar goed, ik heb nog nooit meegemaakt dat een klant niet wou besteld worden door Amjad».

Wanneer Amjad de zaak precies zal overnemen, is niet meteen duidelijk. «Als ik ziek word, stop ik met werken», beweert Guido, die als 70-plusser nog steeds even kwiek is als een veertigjarige. «Hoewel, officieel ben ik gepensioneerd. Ik ben een niet bezoldigde zaakvoerder. Ik werk voor niets. Da's toch schoon van mij, hé?»

www.meersschaut.be